

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 7 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง ปฏิบัติธรรมเพราะกตัญญู
โดย ทศनीย์ ศรีบุญยดี

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตรมุนี

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

ปฏิบัติธรรมเพราะกตัญญู ทัศนีย์ ศรีบุศย์ดี

ก่อนที่ข้าพเจ้าจะได้มาเจริญวิปัสสนากรรมฐานนี้ แม่ของข้าพเจ้าได้ป่วยเป็นโรคมะเร็งในลำไส้ใหญ่ มีอาการท้อถอย เสียวเวลา มีรอบเดือนซึ่งทรมาณมาก จึงไปตรวจเช็คที่โรงพยาบาลในจังหวัดสุพรรณบุรี ผลยังปรากฏไม่แน่ชัด แต่ทางโรงพยาบาลกลัวว่าจะเป็นเนื้อร้าย เลยส่งแม่ของข้าพเจ้าไปตรวจที่สถาบันมะเร็งแห่งชาติ

ผลออกมาก็คือ **แม่เป็นโรคมะเร็งในลำไส้ใหญ่** จะต้องผ่าตัด ญาติบางคนก็แนะนำว่าควรผ่าตัด บางคนก็ว่าไม่น่าที่จะต้องผ่าตัด เพราะไหน ๆ จะตายแล้วก็ขอให้มีอาการครบ ๓๒ ประการ เลยตัดสินใจไม่ผ่าตัด อาศัยยาหม้อไปเรื่อย ๆ ประทั่งชีวิตไปวันหนึ่ง ๆ มีญาติบางคนแนะนำให้ไปหาพระซึ่งเป็นหมอดู เมื่อแม่ไปที่วัดนั้นแล้วพระบอกว่าที่บ้านโยมมะมีสิ่งไม่ดีอยู่ ทำให้เจ็บป่วย เช่นผีเสื้อ เไม่มีที่อยู่ ต้องทำพิธีขับไล่ โดยการเอาตะปู ๕ นิ้วไปทำพิธีที่วัดแล้วให้คนที่ไม่ใช่คนในบ้านคือ ป้าของข้าพเจ้า เอาไปเหยียดทิ้งในทิศตะวันออก แล้วไม่หันหลังกลับมาอีก อาการป่วยก็ไม่ดีขึ้น ป้าอีกคนได้แนะนำอีกว่า มีอาจารย์สะเดาะเคราะห์เก่งมาก มาทำพิธีสะเดาะเคราะห์ที่บ้าน การทำครั้งนี้หมดเงินไปเป็นหมื่น คืออาจารย์ท่านบอกว่าที่บ้านของข้าพเจ้านี้เป็นทางเข้าออกของพวกยมทูต เขาบอกว่าคนในบ้านนี้เดินเตะหัวเขาหลายครั้งเลย ทำให้คนในบ้านต้องมีอันเป็นไป แล้วมีการสะเดาะเคราะห์อีกหมดเงินอีกมาเลย

อาจารย์บอกให้ลูก ๆ และสามีบนบวชต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ว่า ถ้าแม่หายแล้วจะอุทิศผลบุญกุศลให้ ข้าพเจ้าไม่อยากบวช เพราะกลัวถูกโกนหัวอดข้าวเย็น แต่ก็ **จำใจบวชเพราะอยากให้แม่หาย** บนไว้คนละ ๑ เดือนเต็ม แล้วอาจารย์ก็ไปหาหมอให้ทานด้วย มีคนแนะนำให้ไปทำบุญตักบาตรบ้าง แม่ของข้าพเจ้าไปใส่บาตรทุกวัน ได้รู้จักกับ **จำวัทย์** บอกว่า **ที่จังหวัดสิงห์บุรี มีวัดปฏิบัติกรรมฐาน สามารถรักษาโรคได้ ชื่อวัดอัมพวัน** จำวัทย์ก็นำหนังสือของวัดเรื่องกฎแห่งกรรม มาให้อ่าน ข้าพเจ้าอ่าน ๒-๓ วันก็จบเล่ม ก็เกิดศรัทธาขึ้นมา อยาก ไปมากที่สุด แม่ของข้าพเจ้าก็อยากไปมาก รอประมาณครึ่งเดือนเปิดเทอมแล้วถึงได้ไป พอขับรถมาส่งที่วัด

เมื่อข้าพเจ้าและแม่มาถึงก็พบกับแม่ชีสมคิดเป็นผู้รับสมัคร ตอนที่กรอกใบสมัครเขามิ่ระบุวันว่าจะอยู่กี่วัน ข้าพเจ้าลงไป ๓๐ วัน แม่ชีตกใจเลย บอกว่าไม่ได้หรอก ที่นี้ะอยู่ได้ไม่เกิน ๗ วัน จากนั้นแม่ชีก็จัดกุญแจห้องที่ ๒๒ อาคารภavana ๒ ภายในห้องพักดีมากเลย มีห้องน้ำในตัว ข้าพเจ้ามีระเบียบดีมาก แม่ชีนัดข้าพเจ้าเวลา ๑๘.๓๐ น. เตรียมดอกไม้รูปเทียนเพื่อขอรับศีล และรับการฝึกการปฏิบัติจากพระอาจารย์

วันแรกการฝึกเดินจงกรมหนักว่ายาก พอเรายกขาขวาไป ขาซ้ายจะยกตามทันทีซึ่งผิด เพราะเราเคยชินกับการเดินแบบธรรมดา แต่ลองมาเดินจงกรม ๒-๓ ก้าว เหนื่อยเหมือนเดินเป็น ๑๐ กิโลเมตร อากาศก็ร้อนอบอ้าวนิดหน่อย ข้าพเจ้าก็เกิดเลือดกำเดาไหล ข้าพเจ้าไม่เป็นมาหลายปีแล้ว อยู่ ๆ กลับมาเป็น ทั้ง ๆ ที่บ้านอากาศร้อนยิ่งกว่าที่วัดเสียอีก

จากนั้นประมาณ ๒๐.๐๐ น. ก็ได้ขึ้นไปปฏิบัติรวมกันกับคนที่เขามาก่อนแล้ว ตามเคยข้าพเจ้าก็ทำยังไม่เป็น นั่งสมาธิก็หลับประมาณ ๒-๓ วัน ข้าพเจ้าปรับตัวได้ดีขึ้น คือ ตื่นก่อนตี ๔ นอนดึก งดอาหารเย็น ซึ่งเดี๋ยวนี้สบายมากสำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้พบเด็กผู้หญิงคนหนึ่งน่ารักมาก เธอเป็นลูกครึ่ง ไทย-ฝรั่ง เธอปฏิบัติเก่งมาก ทั้งเดินทั้งนั่งก็ริยามารยาทเรียบร้อย ข้าพเจ้าก็เลยเอาอย่างบ้าง ก็ประสบความสำเร็จพอสมควร ตลอดเวลา ๗ วัน ข้าพเจ้าได้อะไรมา ก่อนวันที่จะลาสิกขา ข้าพเจ้าก็ได้คุยกับเธอคนนั้น แต่เธอไม่ค่อยคุยด้วย เพียงแต่บอกชื่อและโรงเรียน เธอชื่อ “แคร์ แมรี่แลนด์”

เมื่อเวลาว่างเลยครบ ๗ วัน แล้วใกล้จะลาสิกขา แม่ก็พบกับพี่สมประสงค์แล้วเล่าอาการป่วยเป็นโรคให้พี่สมประสงค์ฟัง พี่สมประสงค์เลยไปขอยาของหลวงพ่อดำริญฐิตธมฺโมให้ มีฟ้าทลายโจรแคปซูล และน้ำมันมนต์ พี่สมประสงค์บอกให้ทานยาวันละ ๑๐ เม็ด พร้อมน้ำมันอีก ๑ ช้อนชา และดิฉันได้บอกพี่สมประสงค์ว่าที่มานั้นบวชให้แม่หายจากโรคเป็นเวลา ๓๐ วัน แต่แม่ชีสมคิดให้อยู่ได้ ๗ วัน พี่สมประสงค์ถามว่าอยากอยู่ต่อมั๊ยละ ถ้าอยากอยู่ต่อจะฝากให้อยู่กับแม่ชีดาวเรือง ข้าพเจ้าเลยตกลงอยู่ก็อยู่ เป็นอันว่าข้าพเจ้ายังไม่กลับ กลับแต่แม่ของข้าพเจ้าคนเดียว

รุ่งเช้าข้าพเจ้าก็ได้ย้ายไปอยู่กับแม่ชีดาวเรือง แม่ชีดาวเรืองพักอยู่คนเดียวที่กุฏิแม่กาหลงชั้นล่าง แม่ชีดาวเรืองดีใจมากเลย คอยสอนอะไรให้ข้าพเจ้าหลายอย่าง เช่น พวกการนั่งวิปัสสนากรรมฐาน พุทธประวัติ บางครั้งแม่ชีก็เล่า เรื่องของครอบครัวหรือตัวของแม่ชีให้ฟัง ซึ่งบางเรื่องก็ชวนสลด เป็นการคลายเครียดทางหนึ่ง แม่ชีบอกว่าถ้าบวชให้แม่ละก็ให้แม่เมตตา กรวดน้ำให้ด้วยหลังปฏิบัติเสร็จ

การปฏิบัติขณะที่ข้าพเจ้าอยู่อีก ๓ อาทิตย์ การนั่งสมาธิอยู่ในขั้นต้น ๆ คือ บางครั้ง พอง-ยุบ หาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงบ่าย แม่ชีซุ้อ จะต้องคอยมาตั้งสติให้เกือบทุกวัน เพราะข้าพเจ้านั่งหลับตัวงอเป็นก้าง แม่ชีซุ้อท่านมาจับบริเวณหน้าขาแล้วข้าพเจ้ารู้สึกตัวร้อนและขาตามเขนตามขาพร้อมกับมีอาการสะดุ้งนิด ๆ พอให้รู้ว่าตื่นได้แล้ว จับพองยุบต่อ ข้าพเจ้าก็ทำตาม คุณศิษยา ธาดา สิริ อาจารย์สอนอีกคนหนึ่ง ท่านก็สอนข้าพเจ้าไม่ให้ก้นลื่นน้ำลาย โดยบอกว่า อย่าก้นลื่นน้ำลายหนอ-แม่ไม่หายหนอ เท่านั้นแหละ ไม่ก้นลื่นเลย ส่วนการเดินจงกรม ข้าพเจ้าก็เดินได้พอใช้ ทำตามที่หลวงพ่อสอนว่าทำให้ขาที่สุดเหมือนคนไถล้อย่างดี

เวลา ๑ เดือนที่ข้าพเจ้าได้อยู่ปฏิบัติธรรม ทำให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่างของชีวิต ฝึกความอดทน ใจคอหนักแน่นขึ้นกว่าเดิม ได้รู้จักหลวงพ่อบุญที่หลวงพ่อบุญท่านปรารถนาดีกับทุก ๆ คน ต้องการช่วยเหลือทุก ๆ คนที่เดือดร้อน **วัดอัมพวันจึงเหมือนบ้านที่สองที่ให้ความอบอุ่นกายอบอุ่นใจ** และที่สำคัญเป็นการเสริมสร้างกำลังใจได้อย่างดียิ่ง

เมื่อข้าพเจ้ากลับมาจากวัดแล้ว ก็นำเอาหลักการปฏิบัติมาใช้ เช่นการนั่งสมาธิแผ่เมตตาจิตก่อนนอน การสวดมนต์บทชัยมงคลคาถาพาหุงมหากาฯ ซึ่งมีประโยชน์มากสำหรับเรา ๆ ที่ยังเป็นนักเรียนนักศึกษา ให้มีสติสัมปชัญญะอยู่ทุกเมื่อ จะเรียนหนังสือก็เข้าใจทะลปรุไปรงจากการฟังอาจารย์อธิบายในชั้นเรียนโดยการกำหนดสติขณะรับฟัง **การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน** นอกจากจะช่วยให้การเรียนของข้าพเจ้า ยังทำให้ข้าพเจ้าไม่ซีเกียจเหมือนแต่ก่อน ขยันทำงานมากขึ้น ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพ่อ แม่มากขึ้น ไม่ค่อยร้อนเหมือนแต่ก่อน

ข้าพเจ้ากลับมาปฏิบัติที่บ้านได้ประมาณ ๒ ปี **อาการป่วยของแม่ก็ดีขึ้นกว่าแต่ก่อนมาก** ครั้งหลังสุดเมื่อเดือนพฤษภาคม ช่วงวันที่ ๒-๙ ข้าพเจ้าก็ได้ไปปฏิบัติธรรมที่วัดอีก คราวนี้ปฏิบัติของข้าพเจ้าดีมาก ๆ กำหนดเวทนาปวดก็หายปวด ทั้งขณะเดินจงกรม ข้าพเจ้าจะปวดไหล่และคอ พอกำหนดปับก็หายปับ ยิ่งการนั่งสมาธิก็ยิ่งดีเพราะข้าพเจ้าใช้การนั่งสมาธิเพชร ซึ่งข้าพเจ้าถนัดมากที่สุด เพราะกำหนดได้ดีและที่สำคัญการกำหนดทุกอิริยาบถซึ่งข้าพเจ้าก็ปฏิบัติอยู่ทุกวัน ทุกขณะการหายใจแล้วมันให้ผลที่น่าอัศจรรย์มาก ที่ข้าพเจ้าประสบมาแล้วคือ การกำหนดจิตดูหน้าเพื่อนที่ชื่อสุชาติ ภาพเขาออกมาแว็บจริง ๆ ไม่เชื่อลองดู ข้าพเจ้าได้มารู้จักวัดอัมพวัน ก็เพราะหนังสือกฎแห่งกรรม - ธรรมปฏิบัติ ของหลวงพ่อบุญ มีอิทธิพลต่อจิตใจของข้าพเจ้ามาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำสอนสั่งของหลวงพ่อบุญทุก ๆ คำ ทุก ๆ ประโยค

ทัศนีย์ ศรีรัมย์ดี

.....